

РЕШЕНИЕ

№ 6012

гр. София, 22.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 27.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5243** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Делото е образувано по жалба от [фирма], [населено място], чрез управителя Н. П. срещу Предписание № КД-03-38/11/ от 11.03.2020г., издадено от М. М. – За директор на Б. дирекция „И. район“, което е потвърдено с Решение № 56/15.05.2020г. на Министъра на околната среда и водите.

С жалбата се иска отмяна на предписанието, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и целта му.

Сочи, че на 13.02.2020г. експерти от БД И. извършили проверка по сигнал с № КД-03-38/03.02.2020г., за което е съставен ПротоколСМ-44. Проверката е установила, че обект „Минерална баня“, собственост на дружеството-жалбоподател, находящ се в УПИ I, кв.9 по плана на В. минерални бани, [населено място], ползва воден обект за заустване на отпадъчни в повърхностни води – река Ч..

Сочи, че действително за обекта не е издадено разрешително за ползване на повърхностен воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни от Директора на БД И.. Посоченият обект обаче бил изграден и въведен в експлоатация преди приемането на Закона за водите и Наредбата №2/2011г. , а съгласно чл. 4, ал.1 т.2 от същата, разрешителни за заустване се издават за експлоатация на съществуващи обекти.

С оглед горното, на 30.05.2019г. дружеството подало заявление № РР-07-19 пред ИБ БДР за издаване на разрешително за ползване на воден обект за заустване на

отпадъчни води в повърхностни води за обекта. Получен е отговор № РР-07-19/5/ от 17.01.2020г., че преписката няма да бъде разгледана, тъй като не са представени всички необходими документи.

На 12.02.2020г. е представено ново заявление пред органа. Прави извод за наличие на висящо административно производство към момента на издаване на оспорения акт. С оглед това, намира, че е налице нарушение на административнопроизводствените правила. Намира още, че предписанието е издадено при нарушение на целта на закона, като не е отчетен факта, че обектът е въведен в експлоатация преди приемането на Закона за водите и Наредбата. Липсвало установяване от страна на органа и на факта за момента на изграждане на обекта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата. Депозира писмени бележки и претендира разноските по делото.

Ответникът се представлява от юрк Г., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок и от адресат на акта, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, предвид следното:

Установява се и не се спори по делото: На база извършена проверка на 13.02.2020г. в обект „Минерална баня“, находяща се в УПИ I, кв. 9 по плана на В. минерални бани, [населено място] е установено, че за нуждите на обекта се ползва воден обект за заустване на отпадъчни в повърхностни води в река Ч.. При осъществяване на дейността формираните от същата отпадъчни води се заустват във водите на река Ч., без издадено за това разрешително. Указано е ,че всички зауствания на отпадъчни води в повърхностни води следва да се извършват регламентирано в съответствие с разпоредбите на чл. 46, ал.1 ,т. 3 от ЗВ.

В тази връзка е предписано да се преустанови отвеждането на отпадъчните води от дейността на обекта в повърхностния обект – река Ч..

От назначените по делото и прието като компетентно и обективно изготвени съдебно – технически експертизи се установява следното:

За обекта „Минерални бани“, находящ се в [населено място], В. минерални бани, УПИ I, кв. 9 няма данни за въвеждане в експлоатация, но по неофициални сведения датира от пред около 60 години. Действащият към момента ред за заустване на отпадъчни води не е спазен.

Според назначената допълнителна СТЕ, се установява следното: Сградата на процесната баня е построена през 1920г. Същата е в размер на 184 кв.м. и е с предназначение обществена баня, каквото е и към настоящия момент. Не може да бъде установено кога точно е въведен в експлоатация обектът. Заустването на отпадъчните води от обекта е директно в прилежащата река Е., приток на Ч. река, без ограничения, обработка или пречистване.

С оглед горното е изведено, че към момента на изграждане на обекта към 1920г. няма яснота относно реда за въвеждане на обекти в експлоатация.

Посочено е обаче, че според вещото лице, считано от изграждане на обекта, и до момента, не е реализирано заустване, а свободно изливане на отпадъчните води в речното корито на прилежащата река.

По така установеното по фактите няма спор между страните.

С оглед горното, от правна страна съдът приема:

Актът е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 188 от ЗВ и в предписаната от закона форма.

Доколкото няма спор по фактите, а именно че към момента на проверката, респ. на издаване на предписанието, обектът, собственост на дружеството функционира, при което е налице свободно изливане на отпадъчни води в повърхностни такива на река Ч., посредством две PVC тръби, без пречистване, и без издадено разрешение за това, съдът приема, че правилно е приложен и материалният закон.

Налице е хипотезата на чл. 46, ал.1, т. 3 от ЗВ, която изисква разрешително от съответния орган за експлоатация на обект при заустване на отпадъчни води в повърхностни.

Посочените в жалбата аргументи не променят така установеното задължение на субекта.

На първо място, фактът, че обектът е въведен в експлоатация преди приемането на Закона за водите, не изключва спазване на задълженията при експлоатация на води по него и привеждане в съответствие с изискванията му. Нещо повече, законът е в сила от 2000 година, поради което е бил налице прекалено голям период от време за привеждане на дейността в съответствие с предписанията му по реда на преходните и заключителни разпоредби.

Наличието на висящо производство по заявлението на дружеството за издаване на липсващото разрешително също те обуславя незаконосъобразност на акта. Не е спорно, че към момента на проверката, респ. към момента на издаване на предписанието, необходимото разрешително не е налице. Подаденото в тази връзка заявление само доказва факта, че е липсвало издадено надлежно разрешение до този момент.

Двата акта – поисканото разрешение и установената липса на същото посредством даденото предписание не са взаимнообусловени, нито взаимноизключващи се. Посредством последното е установена липсата на такава и правомерно са дадени указания за предприемане на действия съобразно закона и наредбата за снабдяване със същото, с оглед функциониране на обекта при съблюдаване на законоустановения ред.

Неоснователно се явява искането за посочване на срок за снабдяване на обекта с разрешително в оспорения акт. Обектът не следва да функционира без издаването на такава, поради което в преценката на заявителя е към кой момент следва да се снабди с разрешението, съобразявайки собствената си стопанска нужда от възстановяване на работата на обекта като цяло, което ще е законосъобразно след издаване на разрешително по чл. 46, ал.1, т.3 от ЗВ.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за неоснователна и като такава, следва да я остави без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъдат присъдени претендираните разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200 / двеста/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл.последно и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Предписание № КД-03-38/11/ от 11.03.2020г., издадено от М. М. – За директор на Б. дирекция „И. район“, което е потвърдено с Решение № 56/15.05.2020г. на Министъра на околната среда и водите.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Б. дирекция „И. район“ сумата от 200 / двеста/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от Решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: